

לדעת תנא קמא – מותר המת **ינתן ליורשיו**, [כי אף שהמת מתבזה בכך שהוא נקבר מהצדקה, מוחל בזיונו ליורשיו, ולכן הם זוכים בו].

ולדעת רבי מאיר – מותר המת **יהא מונח עד שיבוא אליהו** [כי יש להסתפק אם המת מוחל ליורשיו או לא ומחמת הספק יהא הממון מונח עד שיבוא אליהו].

ולדעת רבי נתן – מותר המת **ינתן כולו למת להרבות לו כבוד, כגון לעשות לו נפש על קברו** [=בנין או ציון, שיהא זכר לנפשו, שעל ידי כן יוזכר נפשו, והוא כבוד למת], **ולעשות זילוף יין על מיתתו לריח טוב**, [כי מאחר שהמת מתבזה באיסוף הממון, אינו מוחל ליורשיו על המעות].

גבו לו בחזקת שאין לו ונמצא שיש לו

רבי ירמיה היה סבור, שכשגבו מעות לצורך קבורת מת, כי חשבו שלא הניח ממון לקבורתו, ולאחר מכן נתברר שהניח ממון, ואינו צריך למה שגבו, **אותו ממון שגבו נידון כמותר המת, שלדעת תנא קמא, ניתן ליורשי אותו מת.**

אולם רבי אידי דחוטרא אמר לו, הגע בעצמך, כלומר כשתעיין בדבר תראה, **שאין הנידון דומה לראיה, שכן גביית המעות אינה לצורך היורשים, אלא לצורך המת, וכשגבו מעות לצורך מי שיש לו, כל הגביה בטעות היא, ולא זכה בה המת כלל, וממילא לא יזכו בה יורשיו, [אלא מחזירים לנותנים אם אפשר, או מניחים לצורך מתים אחרים], מה שאין כן כשהיה המת צריך לכך, אין הגביה בטעות, וזכה בה המת לכל צרכי קבורתו, ובאופן הזה בלבד, מאחר שיודעים הנותנים שאי אפשר לצמצם לגבות בדיוק כפי צרכו, דעתם שיהיה לו גם המותר, להורישו ליורשיו.**

ולא קיבל רבי ירמיה את דברי רבי אידי, והשיב לו כבעס, הלא אין אתה יודע אלא מה שלמדתי אותך, וחילוק זה לא למדתי אותך, ומנין לך לאומר. [=אנא לא אמרית, את מנן לך].

שינוי מצדקה לצדקה

אין פודים שבוי בשבוי, כלומר אם גבו מעות לצורך שבוי זה, אסור לשנותו לצורך שבוי אחר, ואפילו השני חשוב מהראשון.

ואין גובים טלית בטלית, כלומר אם גבו מעות לקנות בהן טלית מסוימת [כגון מעיל], **אסור** לשנותם לקנות בהם טלית אחרת [כגון חולצה].

וכל זה **מן הסתם, אבל אם ראו הגבאים שיש צורך בדבר**, לשנות הצדקות מיעודן